

Pre

„Prečo by si nemohol?“ opýtala sa so zdanlivým nezáujmom, ktorý v tejto zhumpľovanej kutici vždy predstierala.

„Lebo by som mal pocit, že je cudzie!“ vykričal svoj názor do už tak dost' rozbúrenej diskusie v triede. 8.A bola typická tým, že jej reakcie boli neisté, sklzávali do rasizmu, neľútosti a egocentrizmu, aký u dospelého človeka ťažko prečítate.

Pre to ich milovala. Boli odvážni a priamočiari, takmer v nich neexistovala úcta k autoritám, neobávala sa, že by sa k nej správali inak, lebo musia. Boli si rovní. Stála síce na druhej strane, ale tam sa tak necítila. Hovorila s nimi otvorene o všetkom a takmer by prisahala, že tí mali zasrani to robia tiež. A že ju možno aj majú trochu radi. Aj keď ani jednu zo svojich hypotéz nevedela potvrdiť.

Niektorí nadšenci súhlasne pokývali hlavou. Dobre si ich všimla. Tá istá opozičná partia, ktorá nesúhlasí so všetkým a so všetkými. Neprekvapilo ju to. Ťažko by sa na niečom zhodli.

„Ďakujem za Tvoj názor!“

„A čo Ty? Čo si myslíš?“

„Myslím si to isté.“

Na chvíľu sa snažila rozpoznať v jej slovách iný hlas a uisťovala sa, či fyzika neklame. Či lúče, ktoré dopadajú na jej tvár, lámu svetlo správne a na tomto mieste sedí naozaj ona.

„Vysvetli!“ rázne, trošku vydesene vyhrkla na prekvapenú žiačku.

„Nebude to moje. A asi na to bude nejaký dôvod!“

„Netáraj, ty nie si veriaca.“

„No a čo, môžem veriť, že veci sa pre niečo dejú!“

Debata ju nezaujímala. Pridržiavala sa katedry holými rukami. Tie slová v nej rezonovali a polepili strany jej ušných lalokov. Ostatné premenné nesledovala, nezisťovala pôvod ani identitu. Vedela len, že použila argument, ktorý aj ju otravuje už roky. Čo iné čakala. Veď títo tu sú už niekoľko rokov ako jej vlastné svedomie, myslí na nich v každej voľnej chvíli. Po

túžbe niečo ich naučiť nezostalo v jej snoch takmer nič. Dnes už rozmýšľa nad tým, ako sa čo najviac naučiť od nich. Ako z nich načerpať energiu, úprimnosť a nestrojenosť.

Zvoní. Ak ju majú radi, tak určite len medzi zvoneniami. Nestihne dopovedať ani poslednú vetu, aby ju všetci počuli.

„Túto tému sme ešte nedokončili, na budúcu hodinu sa k nej vrátíme!“ vyhúkla do triedy ešte pred dverami, ktoré už aj tak otvoril jeden zo žiakov. Jasne jej naznačil, že svoj čas vyčerpala a práve teraz je najvhodnejšia chvíľa z triedy odísť. Ešte na chvíľku sa otočí, aby skontrolovala, či práve niečo neletí z okna a klopotajúc po školskej chodbe odíde.

Na svoj zoznam pre a proti si zapíše:

Pre:

Proti:

Úprimnosť

Strach

Dôvera

Odmietnutie

Mala by to vysloviť ako prvá

Netýka sa to nikoho iného

Celý týždeň si ten papier nosí pri sebe v nádeji, že si doplní jednu alebo druhú stranu. A keď ho v stredu cez prestávku pred etikou vytiahne, zistí, že sa nič nezmenilo. Len pocit. Vstúpi do triedy a po úvodnom blábolení, ktoré ju ani ostatných nezaujíma, otvára známú tému.

„V najbližších týždňoch alebo mesiacoch zo školy odídem. Sme v procese. A ja pevne verím, že raz budem cítiť, že to malé je naozaj naše.“ Vydýchla si a pomrvila v prstoch posledné kusy sebadôvery. Praskliny v stene obyčajnej štátnej školy začali do ovzdušia vylučovať pocity. Vlepila si ich do svojho obrazu o triede. Aj do zoznamu. Žiadny papier z triedy neletel. Pre, jednoznačne pre.